

Klas zonder juf

Het is maandagochtend. In de klas van juf Josje is het muisstil. Wat best gek is, want juf Josje is nergens te bekennen. In de meeste klassen waar de juf of meester even het lokaal uit is, kun je dat al van verre horen. Maar hier niet. En alsof dat niet al verbazingwekkend genoeg is, zijn alle kinderen ook nog eens aan het werk. Rekenwerk. Soms vraagt een van de kinderen zacht iets aan een ander, soms hoor je het tikken van een potlood of het vallen van een gum. Geluiden die je in iedere hardwerkende klas hoort. Dan gaat de deur open. Alle gezichten draaien meteen naar de deur. Ze kijken blij en verwachtingsvol. Héél even. Want er staat iemand anders in de deuropening dan verwacht. Het is meester Snor. Gauw gaat iedereen weer aan het werk.

‘Wat zijn jullie ijverig,’ zegt meester Snor terwijl hij naar het bureau van juf Josje loopt. Een paar kinderen knikken, zonder van hun tafeltje op te kijken.

‘Toen ik eerder vanmorgen door het raam van jullie klas keek, was dat ook al zo,’ gaat meester Snor verder. Op de een of andere manier klinkt het eerder als een verwijt dan als een compliment. Meester Snor pakt de bureaustoel op wieltjes, gaat erop zitten en duwt zichzelf met zijn voeten naar het plekje midden voor het digibord.

‘Leg allemaal je pen of potlood neer,’ zegt hij.

Alle kinderen kijken nu een beetje angstig naar de strenge directeur op de stoel van hun juf. Dat wil zeggen: bijna alle kinderen.

‘Toby, heb je me niet gehoord?’

Toby slaakt een diepe zucht. ‘Meester, nou snap ik eindelijk eens een som, en dan mag ik hem niet afmaken. Nu kan ik het niet aan juf Josje laten zien als ze zo terugkomt.’

‘Dat is precies waar ik het met jullie over wilde hebben,’ zegt meester Snor. ‘Waar is jullie juf?’

Niemand geeft antwoord. De lucht is gevuld met stilte, zo dik dat je er bijna in kunt knippen.

‘Toby, vertel jij me eens waar ze is,’ zegt meester Snor.

‘Eh... op de wc, meester,’ zegt Toby, terwijl zijn gezicht van lichtroze naar donkerrood kleurt.

‘Ook als je niet zo rood werd zou ik weten dat je liegt,’ zegt meester Snor. ‘Iemand anders?’

Meester Snor kijkt de klas rond. De kinderen ontwijken zijn blik door naar hun werk te kijken, met een potlood te spelen of strak voor zich uit te staren.

‘Goed, dan wachten we samen tot ze terugkomt,’ zegt meester Snor. ‘En dan vragen we het haar zelf.’

In de stille minuten die volgen houden de kinderen het raam nauwlettend in de gaten.

‘Waarom kijken jullie toch steeds naar het raam?’ vraagt meester Snor.

‘Denken jullie soms dat jullie juf daar doorheen komt of zo?’

Ja, dat denken ze inderdaad, maar ze kijken wel uit om dat te zeggen. Ze hopen maar dat Superjuffie op tijd zal zien dat het niet veilig is. En waarom duurt het zo lang?

Bo kijkt bezorgd naar Mimoen, die al even bezorgd terugkijkt en zijn schouders lichtjes ophaalt.

Toby schuift onrustig heen en weer op zijn stoel. Hij heeft een wiebelkussen op zijn stoel, omdat hij moeilijk stil kan zitten. Maar hij zou nu meer aan een trampoline hebben.

Mila draait slierten in haar haar, telkens weer nieuwe. Af en toe kijkt ze met boze donkere ogen naar meester Snor.

Plotseling zwaait de deur open. 'Sorry jongens, het duurde even, ik...'
Juf Josjes stem stukt als ze ziet dat meester Snor voor in de klas zit. 'O, hallo, meester Snor.'
'Maak gerust je zin af, juf Josje,' zegt meester Snor. 'Ik ben reuze benieuwd naar waar je vandaan komt.'
'Ik moest even snel thuis wat halen,' zegt juf Josje. 'Iets wat eh... wat ik

beloofd had om te laten zien bij de biologieles van vanmiddag.' Ze houdt haar handen beschermend over de zakken van haar jasje. Nog een geluk dat ze besloot om vóór de school weer van Superjuffie in juf Josje te veranderen en gewoon naar binnen te lopen, in plaats van door het raam te vliegen. Dat laatste doet ze alleen als ze erge haast heeft, of zeker weet dat meester Snor niet in de buurt is. Ze probeert de directeur zo zelfverzekerd mogelijk aan te kijken.

'En toen dacht je, als ik toch onder de les naar huis ga, kan ik meteen wel even een douche nemen?'

'Nee, hoezo?' vraagt juf Josje verbaasd.

'Je haar is kleddernat.'

Geschrokken voelt juf Josje aan haar hoofd. Natuurlijk is ze kleddernat, ze komt net uit de gracht. Ze ziet de gespannen gezichtjes van de kinderen. Zouden ze zich versproken hebben? Zouden ze verteld hebben van Superjuffie? Als dat zo is zal ze daar niet boos om worden. Ze is zelf ook bang voor meester Snor, en zij is zeker twee keer zo oud als de kinderen. Het is net iets voor de directeur om te blijven doen alsof hij van niks weet. Of zouden ze toch allemaal hun mond gehouden hebben? Het ziet er naar uit dat hij hier al een tijdje zit...

'Het regende,' zegt juf Josje.

Met een spottende glimlach kijkt meester Snor naar buiten. De zon schijnt volop, er is geen wolkje te bekennen.

'Dat was dan een zeer plaatselijk buitje zeker,' zegt meester Snor. Hij staat op en gaat voor juf Josje staan. Ondanks het feit dat ze altijd hakken aan heeft om groter te lijken, voelt ze zich krimpen onder zijn blik. 'En ik weet niet wat je bij je hebt voor de les, maar volgens mij lééft het en wil het je zak uit.'

'O... eh, ja.' Juf Josje haalt twee schildpadjes uit haar jaszak. 'Straks hebben we het over koudbloedige dieren, vandaar.' Ze probeert te glimlachen naar meester Snor, maar ze voelt hoe haar mond samentrekt tot een vreemde grimas.

Het gezicht van meester Snor betreft. 'Had ik voor de zomer niet al eens met je afgesproken dat je geen beesten mee de klas in zou nemen?'

Juf Josje knikt schuldbevestigend.

'Ik dacht dat je wel zou snappen dat dit ook na de zomer nog geldt. Wat zeg ik, die regel geldt zo lang je hier nog werkt. Ik zie je na schooltijd in mijn kantoor.' Meester Snor draait zich om en loopt de klas uit.

Met in iedere hand een schildpadje gaat juf Josje in haar bureaustoel zitten. Het schooljaar is nog maar net begonnen en ze zit al in de puree...

Het is halfvier. Alle kinderen zijn weg en al het werk is nagekeken. Juf Josje loopt naar het afgasteiltje dat op het aanrecht staat. 'Misschien word ik zo wel ontslagen,' mompelt ze, terwijl ze voorzichtig met een vinger over het kopje van het kleinste schildpadje aait. 'En dan is het jullie schuld.'

Het lijkt net of het schildpadje haar even aankijkt. Alsof hij zeggen wil dat het hem spijt. Of juist dat hij er niks aan kan doen. 'Nee hoor,' zegt juf Josje snel. 'Wie zet er dan ook zulke lieve schildpadjes in de gracht? Straks mogen jullie met me mee naar huis. En weet je wat? Ik heb al drie schildpadden. Ik hoop dat jullie het met elkaar kunnen vinden.' Dan slaakt ze een diepe zucht. Nu kan ze het echt niet meer uitstellen. Ze moet naar het kamertje van meester Snor. Of nee, nog niet. Het digibord staat nog vol sommen. Eerst het bord schoonmaken dan maar. Met de muis van haar computer veegt ze handig het scherm schoon. Dan bekruipt haar toch weer een gedachte die ze de laatste tijd steeds vaker heeft: als er nou binnenkort echt helemaal geen krijtborden meer bestaan, wat dan? Een hapje van een digipen nemen? Of aan het scherm likken? Ze grinnikt bij het idee. Maar dan wordt ze weer serieus: als ze geroepen wordt, is de drang om een hap van een krijtje te nemen zo verschrikkelijk groot, dat er niet tegenop te boksen valt. Zou dat vanzelf

veranderen in iets moderners? Of moet ze meer trainen om uit zichzelf Superjuffie te kunnen worden? Dat is haar de afgelopen tijd in totaal precies drie keer gelukt, en het kostte veel moeite.

Ze zet de computer uit. Voorlopig heeft ze nog genoeg krijtjes. Een van haar laden zit helemaal vol met pakjes. Dat zijn er wel duizend, of misschien wel tienduizend! Meer dan genoeg om nog een heleboel beesten te kunnen redden. Maar of dat nou zo fijn is...

Ze loopt haar klas uit, de gang door en klopt op de deur van het kantoortje van meester Snor.

'Binnen!' roept hij.

Ze haalt nog een keer diep adem en gaat dan naar binnen.

'Ga zitten, juf Josje,' zegt hij.

Juf Josje neemt plaats op de stoel tegenover meester Snor. Gelukkig staat er een groot bureau tussen hen in.

'Ik zal het kort houden,' zegt de directeur.

Hij zal me toch niet ontslaan vanwege twee schildpadjes? denkt juf Josje. Afwachtend kijkt ze hem aan. Meester Snor houdt ervan om de spanning een beetje op te voeren.

'De resultaten van jouw klas van vorig jaar liegen er niet om,' zegt hij.

'Die zijn goed.'

Juf Josje knikt verbaasd. Een compliment had ze niet verwacht. Al is het niet echt een compliment, meer een mededeling. Het blijft een vreemde snuiter, die meester Snor. Een vreemde snuiter die ontzettend op een walrus lijkt.

'Het bestuur van de school wil dat ik jou en je klas een beloning geef,' gaat de walrus verder. 'Het is jaren een probleemklas geweest.

Maar sinds jij er bent is het de best presterende klas van de school.'

'Wat fijn,' zegt juf Josje.

'Eh... ja.' Meester Snor kijkt haar kort aan. 'Maar dat gedweep met die beesten wil ik niet meer hebben. Ik heb geen idee waar je ze steeds vandaan haalt en ik wil het ook niet weten. Je trekt blijkbaar ongedierte aan.'

Juf Josje weet niet wat ze moet zeggen. Ze had gedacht ontslagen te worden, of op zijn minst een uitbrander te krijgen. Maar nu mag ze ineens op schoolreisje!

‘Nou, wat vind je ervan?’ vraagt meester Snor. ‘Met de hele klas naar Schiphol?’

‘Dat lijkt me leuk,’ antwoordt juf Josje naar waarheid.

Meester Snor gaat tevreden achterover zitten. ‘Op Schiphol zijn tenminste geen beesten.’

‘Wanneer gaan we?’ vraagt juf Josje.

‘Volgende week maandag,’ antwoordt meester Snor. ‘En ik ga mee. Gezellig, hè?’

Verontwaardigd gaat juf Josje rechtop zitten. Ze wil wat zeggen om te protesteren, maar meester Snor is haar voor.

‘Ik heb een beloning bedacht. Luister: om die klas van jou eens een keer iets anders mee te laten maken, heb ik een geweldig schoolreisje voor je geregeld. Mijn neef is namelijk hoofd beveiliging op Schiphol en de hele klas mag een ochtend komen voor een rondleiding.’